

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.438/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Bordás Péter Ferenc egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	megyei1 Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala (alperes címe)
Az alperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (alperesi képviselő címe.; eljáró ügyvéd: dr. Kummer Ákos)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 5.K.700.328/2024/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 95.250 (kilencvenötezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. április 14. napjától kezdődően az alperesnél általános igazgatási ügyintéző munkakörben közszolgálati jogviszonyban állt. A kinevezési okiratának VI. pontja tartalmazta, hogy a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 122. § (2) bekezdése alapján két éven belül, 2022. április 14. napjáig közigazgatási alapvizsgát kell tennie, és amennyiben azt a jelzett határnapiig nem teljesíti, a közszolgálati jogviszonya a törvény erejénél fogva megszűnik. Az alperes a 2022. április 11. napján kelt számla ügyiratszámú munkáltatói intézkedéssel (a továbbiakban: intézkedés) – a közigazgatási alapvizsga határidőn belüli nem teljesítése miatt – a felperes közszolgálati jogviszonyának megszűnését az alábbi szövegezéssel megállapította: „Értesítem Önt, hogy kinevezése 2022. április 14. nappal, a Kttv. 122. § (2) értelmében, a törvény erejénél fogva megszűnik.”

A kereset, a védírat

[2] A felperes a keresetében a közszolgálati jogviszony megszűnésének jogellenessége miatt az alperest tizenkét havi illetményének megfelelő átalánykártérítés és ennek késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint a kinevezésben foglalt tájékoztatás ellenére a közigazgatási alapvizsga letételére előírt határidő az intézkedés keltéig nem telt le. A veszélyhelyzet a közszolgálati jogviszonya létesítése időpontjában, továbbá a veszélyhelyzettel összefüggő egyes szabályozási kérdésekről szóló 2021. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: 2021. évi CXXX. törvény) alapján az intézkedés közlésekor és a kereset benyújtásakor is fennállt, ezért a jogviszony megszűnése a törvény erejénél fogva nem következhetett be. A veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készségről szóló 2020. évi LVIII. törvény (a továbbiakban: 2020. évi LVIII. törvény) 60. § (1) bekezdése, valamint a veszélyhelyzet során alkalmazandó egyes belügyi és közigazgatási tárgyú szabályokról szóló 85/2020. (IV. 5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 85/2020. Korm. rendelet) 19. § (1) bekezdése alapján a közszolgálati alapvizsga letételére előírt határidőbe a veszélyhelyzet időtartama nem számít be, azt a 2021. évi CXXX. törvény 2022. május 31. napjáig meghosszabbította. 2020. április 14. napjától a közszolgálati jogviszony megszűnéséig folyamatosan, megszakítás nélkül veszélyhelyzet volt, így az alapvizsga letételére megszabott kétéves határidő meg sem kezdődhetett; az intézkedés idő előtti volt.

[3] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatva.

Az előzményi peres eljárás és annak eredménye

[4] Az elsőfokú bíróság az 5.K.700.459/2022/14. számú ítéletével az alperest – a felperes hat havi illetményének megfelelő – 1.560.000 forint átalánykártérítés és ennek 2022. április 14. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Kttv. 19. § (1) bekezdésére, 25. § (5) bekezdésére, 63. § (2)

bekezdés g) pontjára és (3) bekezdésére, 118. § (6) bekezdésére, 122. § (2) bekezdésére, 193. § (5)-(6) bekezdéseire, az MK 95. számú állásfoglalásra, valamint a Kúria Kfv.VII.39.245/2020. számú eseti döntésére alapította. Kiemelte, hogy az alperes a közszolgálati jogviszony megszűnését KIRA nyomtatvány alkalmazásával közölte, melyen csupán a Kttv. 122. § (2) bekezdését tüntette fel, olyan indokolást azonban az nem tartalmaz, amelyből a felperes közszolgálati jogviszonya megszüntetésének jogszabályban foglalt indokai megállapíthatóak lennének. Az intézkedés önmagában az indokolás hiánya miatt jogellenes. Az átalánykártérítést az eset valamennyi körülményének mérlegelésével a felperes hat havi illetményének megfelelő összegében határozta meg.

[5] Az alperes fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 4.Kf.700.103/2023/4. számú végzésével (a továbbiakban: másodfokú végzés) az elsőfokú bíróság ítéletét – mint érdemi felülbírálatra alkalmatlant – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az új eljárásra előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak a keresetben állított jogszabálysértések alapján kell az intézkedés jogellenességéről állást foglalnia. E körben azt kell vizsgálnia, hogy a felperes által előadott érvek és jogszabályi rendelkezések alapján a közigazgatási alapvizsga letételére nyitva álló határidő vele szemben lejárt-e, a közszolgálati jogviszony megszűnésének megállapítását lehetővé tévő, a Kttv. 122. § (2) bekezdésében írt feltétel teljesült-e.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárása és annak eredménye

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével az alperest a felperes hat havi illetménynek megfelelő 1.560.000 forint átalánykártérítés és annak 2022. április 14. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kötelezte; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntését a Kttv. 19. § (1) és (4) bekezdéseire, 122. § (2) bekezdésére, 193. § (5) bekezdésére, a 2020. évi LVIII. törvény 1. §-ára, 60. § (1) bekezdésére, a 2020. október 30. napjától hatályos (3) bekezdésére, a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020. (III. 11.) Korm. rendeletre (a továbbiakban: 40/2020. Korm. rendelet), valamint az MK 95. számú állásfoglalására alapította. Megállapította, hogy az alperes egyoldalú intézkedése jogellenes, mivel a 40/2020. Korm. rendelet által elrendelt veszélyhelyzet időtartama (2020. március 11. napjától 2020. június 17. napjáig terjedő időszak) a 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdése szerint a Kttv. 118. § (3) bekezdésében meghatározott határidő számításából kiesik, melyet az alperes a jogviszony megszüntetésénél nem vett figyelembe. A felperes vizsgakötelezettség teljesítésére nyitva álló határideje a veszélyhelyzet megszűnése időpontjától, azaz 2020. június 18. napjától kezdődött. A 2020. november 4. napjától 2021. január 29. napjáig elrendelt veszélyhelyzet időtartama ugyanakkor már nem minősül kieső időnek, mivel a 2020. évi LVIII. törvény alkalmazásában csak a 40/2020. Korm. rendelettel kihirdetett veszélyhelyzet vehető figyelembe. Emellett rögzítette, hogy az intézkedés az indokolási kötelezettség kapcsán a Kttv. 19. § (4) bekezdésébe ütközik, a jognyilatkozatból a jogviszony megszüntetésének konkrét indoka nem állapítható meg, az ezen okból is jogellenes. Az átalánykártérítés összegét a Kttv. 193. § (5) bekezdése figyelembevételével, a közszolgálati jogviszony fennálltának időtartamára, a felperes álláskeresői járadékban való részesülésére, ezt követően újabb foglalkoztatási jogviszonya létesítésére, az újabb jogviszonyában elért keresete mértékére és annak egzisztenciális hatásaira, illetve arra

tekintettel állapította meg, hogy a felperesnek a jogviszonya megszűnését követően nem volt módja ismételten közszolgálati jogviszonyban elhelyezkednie.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Kttv. 118. § (3) bekezdését, 122. § (2) bekezdését, a 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdését és a 85/2020. Korm. rendelet 19. § (1) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdését, mivel az kizárólag azon személyekre vonatkozott, akiknek a vizsgakötelezettség megtételére nyitva álló határideje a veszélyhelyzet alatt járt volna le; számukra a lejáró határidő a 60. § (3) bekezdésben foglalt, a veszélyhelyzet utolsó napjától számított 180 nappal meghosszabbodott. A felperes jogviszonya az első veszélyhelyzet alatt létesült; rá a kedvezmény szabály akkor vonatkozott volna, ha a veszélyhelyzet a munkáltató intézkedésig folyamatosan, 2022. április 12. napjáig fennáll; ráadásul a második veszélyhelyzet idején ez a kedvezmény már nem is illette meg. E körben utalt a Kúria Kpkf.I.35.230/2022/4. számú végzésére. A felperes 2020. június 17. napját követően nem volt elzárva attól, hogy sikeres közigazgatási alapvizsgát tegyen, melyet három alkalommal sikertelenül meg is próbált. Mivel a felperesnek a vizsgakötelezettségét nem sikerült az előírt időben teljesítenie, nem tehetett mást, minthogy a jogviszony megszűnésének a tényét megállapítja. Az indokolási kötelezettség megszegése kapcsán a másodfokú végzésre hivatkozott, miszerint az a perbeli esetben nem jöhet számításba, mivel a felperes esetében sem felmondás, sem felmentés nem történt. E tekintetben a megelőző eljáráshoz képest a körülmények nem változtak.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Nézete szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vizsgatételi kötelezettség teljesítésére nyitva álló időtartam az első veszélyhelyzet megszűnéséig el sem kezdődhetett. Az alperes által hivatkozott Kúriai döntés jelen perben nem alkalmazható, az eltérő tényállású ügyben, és a második veszélyhelyzet kapcsán született. Emellett – figyelemmel a jogviszony létesítésének időpontjára (2020. április 14.) – a két éves időtartam 2022. április 14. napján járt le, ezt megelőzően a megszüntetés iránt az alperes nem is intézkedhetett volna; az intézkedés ezen okból kifolyólag is jogellenes. Az első veszélyhelyzet időtartamának kiesésével pedig a két éves határidő egyértelműen kitolódott. Nem vitatta, hogy a második és harmadik veszélyhelyzet időtartama már nem minősül kieső időnek, azonban az intézkedés ezen időszakok figyelmen kívül hagyásával is jogellenesnek minősül. A 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) és (3) bekezdéseinek alperesi értelmezését tévesnek tekintette, mivel a jogszabály semmiféle megszorító rendelkezést nem tartalmaz; a (3) bekezdés beiktatására csak a karanténhelyzet megszűnését követően, 2020. október 16. napján került sor, és vélelmezhetően azt a célt szolgálta, hogy akinek október 16. napjáig járt volna le a vizsgatételi határideje, az annak további 180 napon belül még eleget tehesse. Ez a rendelkezés a 2020. március 11. és 2020. június 17. napjai közötti időszakra vonatkozó szabályozást nem érinti, az egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a két éves időszakba ezt nem kell beszámítani.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Kiemeli, hogy az alperes az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét nem támadta, így a felülbírálat ezen rendelkezést nem érintette. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen hívta fel az irányadó, releváns jogszabályokat, és azok alapján jogszerű döntést hozott, azzal a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[11] A másodfokú végzés a megismételt eljárásban a törvényszék általi vizsgálat irányát, e körben az eldöntendő jogkérdés tárgyát, meghatározta, és ehhez megfelelő iránymutatást adott, melytől az elsőfokú bíróság nem térhetett el. Az elsőfokú bíróság a perben vitatott jogkérdésben helytálló döntést hozott, ugyanakkor az iránymutatásban foglaltak ellenére – a kereseti kérelmen túlterjeszkedve – ismételten azon jogellenességi okokat is a vizsgálati körbe vonta, amelyek a kereset tárgyát nem képezték, és amit a felperes nem kifogásolt. A megismételt eljárásban az indokolási kötelezettség megsértését ugyan nem a felmentés [Kttv. 63. § (3) bekezdés], hanem a Kttv. 19. § (4) bekezdése alapján állapította meg, azonban az továbbra sem képezte a per tárgyát, és nem minősülhetett a Kp. 85. § (3) bekezdés a) pontja szerint hivatalból vizsgálandó közigazgatási cselekménynek (semmisségi oknak) sem, ezáltal annak elemzését szükségtelenül végezte el. Ezen oknál fogva az ítéltábla az e körben tett megállapításokat az elsőfokú ítéletből mellőzte.

[12] A másodfokú eljárás tárgyát az képezte, hogy a Kttv. 122. § (2) bekezdésében meghatározott két éves határidő számításából a 40/2020. Korm. rendelet alapján elrendelt veszélyhelyzet időtartama a 85/2020. Korm. rendelet 19. § (1) bekezdése, illetve a 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdése alapján kieső időnek minősül-e, mely jogvita a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt. Az elsőfokú bíróság e jogkérdés eldöntésének kiindulópontjaként helytállóan rögzítette, hogy a 40/2020. Korm. rendelettel kihirdetett veszélyhelyzet időtartama 2020. március 11. napjától 2020. június 17. napjáig állt fenn, és a 2020. évi LVIII. törvény alkalmazásában veszélyhelyzetnek – az 1. § értelmező rendelkezése alapján – kizárólag ezen jogszabályban kihirdetett veszélyhelyzet minősült. Az így kihirdetett veszélyhelyzet időtartamán belül került sor a felperes közszolgálati jogviszonyának létesítésére (2020. április 14. napja). A jogviszony létesítésének időpontjában hatályos 85/2020. Korm. rendelet 19. § (1) bekezdése szerint az ügykezelői alapvizsga, a közigazgatási alapvizsga és szakvizsga letételére előírt határidőbe a veszélyhelyzet időtartama nem számít bele; a veszélyhelyzet megszűnését követő nappal hatályos 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdése lényegében azonos módon rendelkezett. Mind a 85/2020. Korm. rendelet, mind a 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdés nyelvtani értelmezéséből egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy a jogalkotó – mindenfajta egyéb korlátozás, megszorítás vagy

feltétel nélkül – a közigazgatási alapvizsga letételére előírt határidő számításából a veszélyhelyzet időtartamát ki kívánta venni azzal, hogy a két éves határidő számításánál a veszélyhelyzet időtartama nem számít bele. A „nem számít bele” meghatározás – az alperesi jogértelmezéssel ellentétben – kizárólag a kieső időtartamot jelöli, abból ezt meghaladó normatartalom nem vezethető le. A rendelkezés tárgyi hatálya mindazon személyekre kiterjedt, akit a Kttv. szerinti vizsgakötelezettség terhelt, és annak időszakába a veszélyhelyzet időtartama beleesett. Nem tartalmaz a jogszabály olyan szűkítő feltételt, hogy az csak azon kormánytisztviselőkre vonatkozna, akiknek a vizsgakötelezettsége a veszélyhelyzet fennállta alatt járt volna le. Ha a jogalkotó ilyen rendelkezést kívánt volna beiktatni a jogszabályba, akkor annak címzettjét egyértelműen meghatározta volna. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes vizsgatételi kötelezettségének határidő számításából a 40/2020. Korm. rendelettel elrendelt veszélyhelyzet időtartama kiesett, és figyelemmel arra, hogy a felperes közszolgálati jogviszonya a veszélyhelyzet ideje alatt létesült, így annak határideje 2020. június 18. napjával kezdődött.

[13] A fenti jogértelmezést alapul véve a Kttv. 122. § (2) bekezdésében előírt két éves határidő 2022. április 14. napján még nem telt le, így helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság azt is, hogy az alperes idő előtt állapította meg a felperes jogviszonyának a megszűnését, és intézkedett annak megszüntetése iránt, ezért az intézkedése jogellenesnek minősült.

[14] Az alperes által hivatkozott 2020. évi LVIII. törvény 60. § (3) bekezdésével kapcsolatban a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá. A rendelkezés 2020. október 30. napjától volt alkalmazható, mely időpontban a kedvezményes számítást (kieső időt) biztosító 85/2020. Korm. rendelet már hatálytalan volt. A 85/2020. Korm. rendelettel szabályozott jogviszonyok a 2020. évi. LVIII. törvény 60. § (3) bekezdésének hatálybalépésekor már lezárásra kerültek, a kieső időre való jogosultságot a felperes már megszerezte. Ezen jogszerzést utólagosan a később hatályba lépő jogszabályi rendelkezés a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (2) bekezdése alapján nem vonhatta el. Ezen túlmenően – mint ahogy az a fentiekben már kifejtésre került – a 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) bekezdése egyértelműen határidő számításról rendelkezik, nem pedig arról az esetről, amikor a vizsgakötelezettség a veszélyhelyzet fennállta alatt jár le. A 2020. évi LVIII. törvény 60. § (1) és (3) bekezdéseinek együttes értelmezéséből az olvasható ki, hogy az utóbb beiktatott (3) bekezdés valójában további kedvezményt tartalmazott a vizsgatétel határidejének számítása vonatkozásában, mely abban állt, hogy azon kormánytisztviselők vonatkozásában, akiknek a vizsgakötelezettsége a veszélyhelyzet megszűnését követően rövid időn belül lejárt volna, a vizsgakötelezettségüknek a veszélyhelyzet megszűnését követő 180 napon belül jogszerűen akkor is eleget tehettek, ha abból már kevesebb mint 180 nap volt hátra. Azaz a veszélyhelyzet megszűnését követően nem egyből kellett a vizsgakötelezettségüket teljesíteniük, hanem arra további méltányos és megfelelő határidőt kaptak.

[15] Nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság a felperes azon hivatkozását, hogy az alperes az intézkedést már 2022. április 11. napján meghozta, azonban a két éves határidő – a kieső idő számítása nélkül is – csak 2022. április 14. napján telt volna le. A Kttv. 122. § (2) bekezdése ugyanis nem a jogviszony munkáltató általi megszüntetéséről rendelkezik, hanem a törvényben rögzített megszüntetési okról. Azaz nem a munkáltató

intézkedése folytán szűnik meg a kormánytisztviselő jogviszonya, hanem ex lege a törvényi rendelkezés folytán. A munkáltatónak e jogviszony megszüntetési mód tekintetében nincs intézkedési, pusztán tájékoztatási kötelezettsége. Az alperes e tájékoztatási kötelezettségének tett eleget azért, hogy törvényi rendelkezés folytán történő jogviszony megszüntetési okról a felperest megfelelő időben tájékoztatta. Tehát a tájékoztatásnak, és annak, hogy az ténylegesen mikor történt meg a jogviszony megszűnése vonatkozásában nem volt érdemi jelentősége.

[16] Az alperes által hivatkozott Kúria Kpkf.I.35.230/2022/4. számú végzése a jelen ügyben nem bírt relevanciával. A döntésben a Kúria azt vizsgálta, hogy a 2020. évi LVIII. törvény 1. §-a alapján a kedvezményszámításra vonatkozó szabályok kizárólag a 40/2020. Korm. rendelet szerinti veszélyhelyzetre vonatkoznak, az utóbb a 478/2020. (XI. 3.) Korm. rendelettel 2020. november 4. napjától hatályba lépett és a 282/2020. (VI. 17.) Korm. rendelettel 2021. június 18. napjával megszüntetett veszélyhelyzet időtartamára már nem. Ugyanakkor ezt a körülményt a felperes nem is vitatta, ellenkérelmében is kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy az alperes számítását kizárólag csak a 40/2020. Korm. rendelettel elrendelt veszélyhelyzet időtartamára tartotta jogellenesnek, így az alperes által e körben tett hivatkozásának a döntés érdemére nem volt kihatása.

[17] Nem volt jelentősége az alperes azon érvelésének sem, hogy a vizsgakötelezettségének a felperes határidőben eleget tudott volna tenni, azt több alkalommal sikertelenül meg is próbálta, tehát nem volt elzárva attól a lehetőségtől, hogy jogszabályi kötelezettségét teljesítse. A per tárgya ugyanakkor nem az volt, hogy a felperes a kedvezményszámítás nélküli határidőben a vizsgakötelezettségének reálisan eleget tudott volna tenni-e vagy sem, hanem az, hogy a Kttv. 122. § (2) bekezdésében meghatározott határidőt az alperes megfelelően számította-e, és a közszolgálati jogviszony megszűnésének az időpontját ez alapján helytállóan állapította-e meg.

[18] Az alperes a fellebbezésében az átalánykártérítés összezszerűségét nem vitatta, így az ítéltábla e körben az elsőfokú ítélet jogszerűségét nem vizsgálta.

[19] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[20] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a csatolt megbízási szerződésben foglaltak alapján állapította meg. Az ügyvédi munkadíj összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott

fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 124.800 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. február 5.

dr. Kecskés Zsófia s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró